

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

»Fant, dobro se drži! Pa pazi, da ne izgubiš denarja! Za silo, mislim, boš izhajal z njim. . . Pred kraljem stoj kot sveča — in če te bo vprašal kaj, pogumno odgovorjaj. Reci: da! Vaše Veličanstvo!«

»Kaj pa, če bo treba zanikati?«

»Boš pa rekel: ne, Vaše Veličanstvo!

Na zadnji besedi nikar ne pozabi. Pri nobenem odgovoru ne smeta manjkati. Kaj pa nagovor že znaš?«

»Znam.«

»Le glej, da ga ne polomiš! Do smrti bi ti ne odpustil!«

Zelo vznemirjen je Lovrenc, invalid. Rdeča lisa, na bledem licu, razodeva rahlo mrzličo.

»Nisem mislil, Markec, da bodo take skrbi. . . . Kaj pa, če bi midva to stvar . . . preložila. . . ? Še je čas! Ali bi ne bil lepo izrezljan foglevž bolj primerno darilo?«

Markec je krepkeje stisnil zavoj. Kakor v bojazni, da mu bo s silo vzet. Rok

je medtem že »panal« nagajivega škrate in skočil nazaj na svoj sedež.

»Brumbrumbrumbrum!« je motorček veselo zapel svojo pesem.

»Srečno!« je še pomahal Markec v pozdrav. Kakor perut privezane ptice, je pri odprtem oknu trepetala njegova roka, dokler ni avto izginil za bregom.

Na berglo se opirajoč stoji Lovrenc na edini zdravi nogi sredi ceste in strmi v daljavo. Žalostno in prazno mu je srce.

Kakor mlad, spočit zmaj, teče lepo Rokovo vozilo v toplo poletno noč. V žarki svetlobi žarometov beži mlečno bela cesta pred njim: ogromen platnen trak, ki se z veliko naglico odvíja z nevidnega kolesa.

Veš zavzet gleda Markec, kako nenasitno požira avto daljavo, kako drve mi-

mo poslopja, vrtovi, sozdovi, travna in polja z gorami v ozadju. Takole prijetno se torej vozijo milijonarji in druga visoka gospoda? Srečni ljudje, ki si

vsak čas morejo privoščiti tako lepo razkošje!

Toplo in mehko mu je v duši, kakor da se je tudi njega dotaknil rahel dih boginje Sreče, ki se smehlja samo svojim izvoljencem. Dober, plemenit človek pa ne more sam uživati sreče. In tako se je tudi Markcu kaj hitro vzbudilo v duši novo čuvstvo, ki je grozilo zadušiti sleherni občutek ugodja. Mati! Matilda! Kaj bi dal, ko bi sedajle sedeli poleg njega in bi se vsi trije skupaj veselili prekrasne vožnje! . . . V vedno hujšo boleost mu rase silno hrepenenje. Stožilo se mu je, da bi bil skoraj zaplakal na glas. Kot grof se vozi, mati pa bošvekje pomanjkanje trpi. Na blazinah se valja sin, mati pa nemara nima, kamor bi položila svoje trudne ude. In prijateljica Matilda? Kdo ve, da li ji v tej uri ne stoji bela žena s koso ob vzgavju, pripravljena vsak hip, neusmiljeno pokositi mlado, nedolžno življenje?

O, kako kruta je naša usoda: ki ne pripušča človeku popolne sreče! Vsakdo ima svoj trn v srcu. Tudi tisti, ki so lastniki takih dragocenih vozil. Markec je videl nekoč človeka, ki se je bil v zdravilišče pripeljal s še veliko lepšim vozom nego je ta. Pripovedovali so o njem, da ima dolgo ulico samih palač in vsega, česar si poželi srce. Pa je bil možek poleg vsega bogastva siromak, da so ga morali kakor otroka nesti iz voza. Hudi »putigrom« mu je bil zmaličil ude.

»Kaj se bojiš, da si tako molčeč?« ga je vzdramil Rokov glas. »Ti preneglo vozim?«

»Kaj bi se bal? Saj se vi tudi ne bojite!«

»Na ravnem že ne,« se je pošalil bivši mornar, »na ovinkih in ob prepadih pa kar zaradi da ne vidim nevarnosti. Nemara ti pa strah, da bodo pri Komarjevih že durí zaprte, kadar se v mesto pripeljeva.«

Markcu je zatrepetalo srce. Na to možnost pa še ni bil pomislil.

»Ali bi ga ne mogla priklcati? Pesek bova vrgla v okna.«

»Ne bo treba,« se je smejal poredni voznik. »Še bodo svetili, še, le postelja

bo tudi pripravljena. O dobri večerji niti ne govorim. . . Veš davi, ko sem bil peljal mimo, sem se zglašil pri njem in mu povedal, kakšna imeniten obisk ga čaka.«

»Ali je resnica?« se je razveselil Markec. »Kaj pa je rekel?«

»Roke si je pomel od veselja in je vzkliknil: To moram pa takoj ženi povedati.«

Markcu je odmevnala vsa tesnoba. V daljavo so mu šinile misli. Že se je videl v tisti svetli mizarski delavnici, kjer je nekdanj tako prijetno dišalo po smolnatem lesu. V duhu je že slišal mizarjeve blage žene prijazni glas: »Poglejte ga no, kako se je potešnil, odkar smo ga zadnjič videli!«

»Hudo je, če ponoči prideš v tuj kraj, pa nimaš prenočišča,« se je razvnel šofer Rok. »Jaz sem to že večkrat poizkusil. V parkih, na klopih, za plotom v travi, na vrečah v pristaniščih, da, še celo v kanonu sem že prenočil.«

»V topu?« se je začudil Markec. Pa je bil zadosti širok in dolg?«

»Seveda je bil. Videti bi jih moral, topove na velikih vojnih ladjah! Ampak takega prenočišča bi si pa ne želel več. Še zdaj se lasje naježe, kadar pomislim na tisti strah.«

»Kakšen strah?«

»Izstreliti so me hoteli. Za las je manjkalo, pa bi bil zletel kakih dvajset kilometrov daleč. Ali ti nisem še pripovedoval te čudovite zgodbe?«

»Niste.«

»Prvo leto pri mornarici je bilo. Sopenaren vroč poletni dan, da nam je kar vrela kri po žilah . . . dela pa seveda čez glavo. Na pol mrtev se zvečer zavalim na palubo, ker je tam bilo hladneje nego spodaj v trupu. Pa ni bilo miru božjega. Komaj malo zadremjem, že me drežne v rebra častnik, ki je imel tistega dne nočno službo: Po cigarete, Rok! . . . Prinesem, ležem, zaspim . . . Ravno nekaj prav prijetnega se mi je sanjalo. Še danes vem: Oblak sem jahal, lep, ves od solca pozlačen oblak. Kakor pero me je nesel nad domačimi gorami. Take sanje so mi zelo všeč.

(Dalje prihodajš.)

Griša Koritnik:

Storžki se smejejo

»Glejte, glejte, kako se tife storžki smejejo,« je veselo vzkliknila desetletna Tinca in se pripognila nad borovčevimi storžji, s katerimi so bila gosto posejana tla okoli nje. »Kako je prav, da smo prišli semkaj«.

Te besede so bile namenjene otrokom, ki so se bili razkropili po gozdu ter pridno nabirali suhljad, ki so jo doma rabili za kurjavo. Od vseh strani

so se natepli otroci, dečki in deklice, kakor da so se bili domenili, mestni in okoliški, delavski in bajtarski. Saj je toliko siromašnih ljudi, ki nimajo kuriva, ki si ne morejo kupiti drv, kaj šele premoga, v bližnjih gozdovih pa leži suhljad in storžev na kupe. Skrbne matere, ki se previdno in strahoma sklanjajo nad pičlimi zalogami krompirja, zelja, repe in pese ob golih ognjiščih, so ljubeznivo izpodbudile otroke: »Pojdite po storžke, ki so zastonj in tako lepo goré«. Pa so mlada srca zarajala in ves gozd od vrha pobočnih strmin pa do vozne poti ob gozdnem vznožju je oživel in zamrgošel od marljivih gozdovnikov.

»Kako lepo se smeje tale«, je zaklical nekdo proti tovarišu. »Kaj pa ti, Fric, zakaj se tako kisko držiš? Ali ti je kak storž na nos priletel?«

Fric pa se je samo nakremžil in izginil za grmom.

Sedel je pod osamljeno iglasto drevo, malomarno potegnil iz vreče nekaj

storžev in zamrmral sam pri sebi: »Kaj le blebetajo take neumnosti. Storžji da se smejejo? eBdaki! Kako bi se moglo smejeti nekaj, kar nima ne srca ne ust«.

Vzel je storž v roko ter ga začel pozorno ogledovati. Radoveden je bil, kaj vidijo tovariši na storžu, kar se jim tako smehu podobno zdá. Obrčal ga je na vse strani, ga tehtal na dlani, mu vlekel vsaksebi suhe luskinge, ga meril z očmi od blizu in daleč, toda vse zaman. Nikakršnega smeha ni opazil na borovčevem nasršenem plodu.

»Saj sem rekel: neumni so vsi skupaj, pa se smejo in reže, potem pa pravijo, da se storž smeje. Prismode.«

In Fric je pobral vojo vrečo in se odpeljal pod dru borovec. Tam je zopet sedel na mehki mah in segel presledkoma za kakim storžem v bližini. »Nemara pa se tale smeje?«

Storžek pa mu je togo, mrtvo ležal na dlani.

Fric je legel na hrbet in si stlačil vrečo pod glavo. Kakor zelena streha so se razprostirale nad njim goste veje in mu delale senco pred soncem, ki je silovito pripekalo na gole jase okoli njega. Visoko nad njim so bingljali sveži

zeleni storžji, ki pa so bili večidel gladki in zaprti.

Fric jih je začel leno preštovati in primerjati, misleč, da bo nemara le opazil na njih kaj smehu podobnega. Ti

storži pa so bili videti še bolj mrtvi in brezizrazni kakor tisti, ki so ležali na tleh in so bili vsaj našopirjeni, če nič drugega.

Pa je Fric godrnjal pod borovcem in se hudoval nad tovariši, ki čvekajo, da se storži smejejo, čeprav nimajo ne srca ne ust. Jasno mu je bilo, da so to zgolj prazne marnje majo pametnih ljudi, in vesel je bil, da se je ločil od njih. Kar pomiloval je nespametno mlado čredo, ki ne zna misliti.

Ko so se začeli mladi gozdovniki pod večer vračati proti domu, je tudi Fric vstal, si vrgel prizno vrečo preko ramen in jo ubral za njimi.

Ko je prišel domov, je vrgel vrečo pred kuhinjske durī in jo zavil proti skednju, da bi nakrmil zaje.

Mati je prihitela iz kuhinje in zagledala razno vrečo pred pragom. »Za božjo voljo, Fric, kaj pa si počenjal ves popoldne v gozdu, da nisi nič nabral?« je zavpila obupno.

»Eh, kaj, ležal sem pod borovcem in vse popoldne premišljeval, kako bi se mogli storžki smejeti, kakor vsevprek blebetajo otroci. Prepričal sem se, da so otroci neumni, zato sem se ločil od njih in mirno ležal v senci. S takimi bedaki ne maram imeti nobenega opravila.«

»Joj, joj, ti pokora ničvredna«, je jela tarnati mati in se žalostno obrnila proti ognjišču. »S čim pa naj skuham večerjo in zajtrk, ko imam tako lenega sina. S praznim premišljevanjem si si torej belil glavo, namestu da bi delal. Jemnasta, jemnasta!«

Ko pa se je vrnil očka pod noč z dela, je završalo v haši!

»Pokažem ti, kako se storžki smejejo, lenoba potepena«, je kričal togotni možakar in vihtel leskovko nad mladim modrijanom.

Fric je premilo jokal in stokal in prosil, da se Bog usmili. In ko je nazadnje le dobil spoznanje, da je delo več

vrédno kakor modrovanje in da je siba bolj prepričevalna kakor beseda, je jel zmagoslavno vpiti:

»Pusti me, očka, pusti me. Saj vem, saj razumem, da se res smejejo. A če bi prišli tebi v roke, ali če bi v peči goreli tedaj pa se gotovo ne bi smejali...«

Manko G.:

Slavček

Tam iz temne je goščave pesem splavala srebrna, da vzdrltela od lepote noč vsa temna je in črna.

Tiho plavala je pesem zdaj otožna, zdaj vesela, zdaj zavrisnila prešerno, zdaj kot žalost zaihtela...

Dolgo v noč žgolel je slavček, plakal v črni je bolesti — nemo zvezde so hitele v dalje po blesteči cesti

o umetnosti govorenja iz trebuha

»Čujte! Ali ne bi mogli tega tudi mene naučiti, pa hitro?« je Janko prostodušno vprašal znanega trebušnega govornika po njegovi imenitni predstavi.

»Nič ni lažjega!« je odvrnil gospod in s čudno nasmehnil. »Le dobro me poslušaj, kako moraš ravnati. Gotovo si že sam opazil, da prav za prav ni trebuh tisti, ki govori. Grlo govori — grlo in nebo. Človek kratko malo priteza sapo in izkuša globoko spodaj v grlu tvoriti glas. Pri tem nastane pritisk na prsi, ki ni čisto prijeten. Na to prav počasi izpustiš sapo. Tako nastane glas, ki je skoraj za las podoben čebeljemu brenčanju. Prav takisto poizkusiš nato stvoriti samoglasnik „a“. Ko se ti je to posrečilo, boš kmalu lahko izgovarjal cele besede in stavke. Kolikor globlje v grlu tvoriš glasove, toliko bolj oddaljeni se zdijo poslušalcu. Od kraja si je najbolje izbirati besede, v katerih ni tistih črk, ki jih tvorimo z ustnicami, n. pr. „b“, „p“, ali „m“. Tudi soglasniki „f“, „v“ in „t“ so težavni. Pri vajah se moraš v zrcalu opazovati, ali giblješ z ustnicami, kadar govoriš iz trebuha. Tega ne smeš, zakaj s tem bi izdal svojo ume-

Rabuka pri stebru za lepake

»Tako, dečko, zdaj pa lahko greš domov in sam s seboj premisliš to reč zastran govorenja iz trebuha,« je tre-

bušni govornik končal svoje poučno predavanje. »A počakaj, ko že govoriš o tem ti povem precej robato poniglavlščino, ki sem jo zagrešil pred mnogimi leti. Že precej časa sem se bil uril v plemeniti umetnosti trebušnega govorništva, in mikalo me je poizkusiti, kolikšno popolnost sem dosegel. Postavil sem se torej ob steber za lepake na neki živahni ulici, in kmalu sem zbral okoli sebe množico ljudi, ki so razburjeno kričali in mahali z rokami. Zakaj iz stebra je spet in spet klical obupen, dušeč se glas: »Pomagajte! Pomagajte! Duši me! Tak pomagajte mi že! Zaprt sem! Ven ne morem!« Reševalci so prišli in se lotili dela. Kratko malo so podrli steber, našli pa niso seveda ničesar. Tudi mene niso našli... Za časa sem si bil nabrusil pete. Ko sem se doma pohvalil s to pustolovščino, mi je oče prisolil nekaj gorkih zaušnic, čeprav nisem bil več otrok. Bile so zaslužene.«

Pameten pes

»Ta uspehi me je ohrabil, in sklenil sem si izbrati poklic trebušnega govornika. Vendar pa ni bilo lahko priti v to stroko. Kdaj pa kdaj me je sicer doletelo veselje, da sem smel prirediti majhno predstavo, a to mi ni zadostovalo. Nu, nekega dne slišim, da biva v mestu ravnatelj znanega ameriškega varijeteja, ki išče novih moči za svoje podjetje. To priliko sem hotel porabiti. Nisem ga neposredno poiskal; izvohunil sem le, kje večerja. Ob primernem času sem prišel s svojim psom na tisti kraj. Poiskal sem si prostor

za neko mizo, čisto blizu ravnatelja, in moj pes je moral razkazovati vse mogoče umetnije. Ko sva do dobrega zbudila pozornost občinstva, se je nes mahoma postavil na zadnje noge, me očitajoče pogledal in glasno zavpil: »Veš kaj, od tega skakanja sem pa res že lačen!« Potolažil sem ga, rekoč: »Da, ko jaz povečerjam, dobiš tudi ti kak priboljšek.« Pes je najprej zarenčal nekaj nerazumljivega, nato pa še

glasneje dejal: »Da, zmerom mi tako obljubljaš, potem pa ne dobim nikoli nič drugega kakor oglodane kosti, ki ti ostanejo na krožniku. Ne, te umazanosti sem do grla sit!« Občinstvo je kar zavriskalo, in ravnatelj me je takoj najel. Svojeja »govorečega psa« sem moral vzeti s seboj v službo, in moja prihodnost je bila dokončno zagotovljena.«

Jutrovčki pišejo

Ljubi stric Matic! Tvojemu vabilu sem se odzval in Ti opišem moje potovanje na luno; na sonce se nisem upal ker nimam črnih očal, pa bi se mi preveč bleščalo, na zvezde tudi ne, jih je preveč ne bi mogel odlikovati vseh z mojim obiskom in mi to tudi ne pristojaja, saj v zvezdah kujemo le pesnike, umetnike in mojstre, pa tudi Tebe, dragi striček, okujemo v zvezde, če nam boš redno dajal tako lepe visokoletne nagloge, kot jih razpisuješ v svojih tečajih.

Moj cilj je bil torej luna. Omeniti moram, da sem že napredoval od učenca osnovne šole do čevljarčka — vajenca in da se odlikujem v tem poklicu s posebno bistrostjo. Moj sedanjí vzgojitelj čevljarski mojster, pa o moji bistrosti menda ni posebno prepričan, večkrat mi je očital, da me »luna trka« in ne davno mi je rekel v obraz: »Če bi bil Ti tako velik kot si neumen, bi lahko luno »kušnil.«

To reklo menda ni zraslo na njegovem zelniku; ga je slišal najbrž v gledališču, kot dovtip, pa se je tikalo gotovo koga drugega ne mene. Jaz pa ne bodi len vzamem stvar resno, saj človek raste ne samo z neumnostjo temveč tudi s svojimi višjimi cilji in hons — tiri dops se poženem ob prvem ščipu ali polni luni na luno in jo tako iskreno poljubim, da jo je zaščegetalo in bi se skoraj prekotalila za 180 stopinj. Videč kaj namerava, se je še trdneje oklenem, da ne bi mogla kolebati: nastal bi sicer iz polne lune mlaj in postala bi tema tako da me bi vedel »kot hodac.«

Ko se je luna omirila in ko je nehala

kolebati, splezam po njeni spodnji polovici počasi na gornjo polovico oble.

Tu pa že lahko sedem prav udobno, le noge so mi doli bingljale in krepko sem s petami luno trkal. Tako sem se ji zahvalil češ, »če si poprej trkala ti mene, pa bom trkal sedaj jaz Tebe!«

Ako nameravaš za moj opis potovanja na luno priznati kakšno darilo, Te prosim, ne pošiljaj ga na luno; poštné zveze tu sem so še zelo slabe — pridem sam k Tebi na zemljo takoj ko se vrnem. Do tedaj pa Te srčno pozdravljam

Tonček Podsmudrček, dijak Sv. Jurij ob juž. žel.

Dragi Tonček! V imenu vseh Jutrovčkov, ki jih je že kdaj luna trčila, Te prav lepo prosim, da ostaneš še dolgo na luni in da jo korenito trkaš! In kmalu se spet oglasi — in, prosim, s pravim imenom na dan!

Lepo Te pozdravlja Tvoj

stric Matic.

Potovanje na mesec. Nekoč sem se namenil, da poletim na luno. Zvečer, ko sem zaspal, sem sanjal o tej zračni ekskurziji. Kupil sem dinamita in razne eksplozivne sile. Potem sem naredil iz lesa in železa raketo. Zadaj so bile velike in dolge cevi. V te cevi sem natresel dinamita. Vse skupaj sem prenesel na neko jaso. Tam sem obrnil raketo točno proti luni. Sedel sem vanjo, vžgal dinamit in raka je kakor demon požirala daljavo. Kmalu sem bil na luni. Malo sem se ogledoval. Hipoma sem na grozo opazil, kako gre proti meni strašna pošast. Od strahu sem skoro onemel. Pošast me zgrabi in nese neznano kam. Ko sem prišel k

sebi, sem zagledal okoli sebe polno ljudi, ki so imeli krila. Pošast so bili bili in me rešili smrti. Postal sem jim velik prijatelj. Večkrat sem se udeleževal lova na pajke. Pajki so tam veliki kakor pri nas sloni in so nevarnejši od leva. Predejo mreže 20 metrov dolge in široke. Lovci na pajke imajo palice, ki bruhaajo ogenj. Ko sem lovil, sem prišel preblizu nekemu pajku. Ta me je prijel in me vrgel v zrak. Začel sem padati proti zemlji in sem se onesvestil. Hipoma sem nekam priletel in se zbudil. Padel sem bil namreč iz postelje.

Krušnik Vekoslav, dijak III. drž. real. gimnazije v Ljubljani

POMLAD

Zavriskaj zdaj vesel otrok,
pomlad nam dal je ljubi Bog.
Oh kdo se zdaj pri peči greje,
saj sonce ljubo se nam smeje.

Zvončki beli že cvetijo,
ptički v grmu žvrgolijo.
Drevje že popke poganja,
kmetiču veselje oznanja.

Ptičke z juga so priletele,
vesele pesmi nam bodo zapele.
Na bregu trobentice trobijo,
na delo kmetiča vabijo.

Omladič Slava

I. r. v. nar. šole v Braslovčah

Dragi stric Matic! Nekega pomladanskega dne mi je šinila v glavo misel, da bi nekoliko pogledal na Venero. Zgradil sem si raketo, s katero sem odplaval proti tvoj zvezdi. Z zemlje sem odšel zjutraj, na zvezdo sem pa prišel zvečer. Komaj sem izstopil iz rakete, mi je že zavel čuden duh, ki je vel po vsej zvezdi. Komaj sem stopil par korakov, je že zadivil vihar. Kakor hitro je prišel, tako hitro je nehal. Kar mi prihiti naproti možic, ki me je vprašal kam grem. »Po Veneri!« sem mu odgovoril. Šla sva skupaj. Zagledal sem medveda, ki je koracal proti nama. Tedaj je pa moj tovariš zletel v zrak in napadel medveda. Kmalu ga je umoril. Šla sva dalje in v nekaj dnevih prehodila Venero. Vrnil sem se k raketi, malček pa je šel na svoj dom. Sam sem šel na raketo in komaj je prebila površino zemlje, sem padel — na tla. Kajti vse do-

življaje sem preživel v postelji. Najlepše pozdravlja Tebe in vse Jutrovčke

Krušnik Vekoslav, dijak III. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem se odločil, da Ti enkrat pišem in tudi nekaj prispevam za tvoj kotichek. Opisati ti hočem mojo prvo nezgodo s kolesom!

Ko sem dovršil prvo šolsko leto, mi je oče kupil kolo. Kmalu sem se naučil voziti z njim. Neke nedelje popoldan je rekel oče: »Popeljem se s kolesom na izprehod!« Poprosil sem ga, če smem z njim. Oče je rekel: »Pa pojdi!« Vesel sem šel po kolo. Nato sva se odpravila po poljski poti na glavno cesto in po glavni cesti skozi Št. Vid, Šmartno, Gameljne in potem po poljski poti proti remizi. Ko sva se pripeljala za remizo na glavno cesto, sva zavila na poljsko pot proti domu. Med tem pridrvi neki kolesar iz Št. Vida ter zavozni naravnost v moje zadnje kolo. Padel sem ob rob tračnice cestne električne železnice, ter se hudo poškodoval na čelu. Oče je stekel v remizo po avto, ter me odpeljal v bolnico. Zdravnik mi je rano izpral in mi jo spel s 4 sponkami. Nato me je oče odpeljal domov. Mati se je hudo prestrašila. Po enem mesecu se mi je rana zacelila. Imam pa še danes brazgotino na čelu, znak mojega prvega izprehoda s kolesom.

Ivan Oblak, dijak I. b. razr. I. držav. real. gimnazije v Ljubljani.

Manko G.:

Pesmica o mesecu

Ko mesec priplava nad goro,
duhteče objame poljane
in nežno poljublja gorice
in hišice boža zaspane.

Poredno smehlja se po nebu
in zvezdam blestečim mežika,
v srebrni potuje kočiji,
v mrak tihí vso noč se potika.

Tako se do jutra potepa
in vozi po rimski se cesti,
ko sonce zaraja v daljavi,
zavriska škrjanček nevesti.

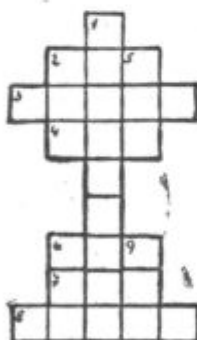
Manica :**Glej ga, glej ga!**

Da si pes in mačka nista prijatelja, smo otročaji kmalu videli. A da je pes posebno »gorak« tudi žabam, nam pa ni bilo znano, dokler nam ni tega ob- razložil stric Gašper, ki se ni nikoli zla- gal, torej mora biti to že res.

»Pes je nekoč ukradel klobaso«, je pripovedoval stric. »Ko je skočil z njo iz hiše, ga je opazil gospodar in stekel za njim. Pes je bežal mimo neke mlake, v kateri so žabice prepevale svoj »rega, rega . . .« Štirinogi tatič pa, ki je imel slabo vest, je bil prepričan, da žabe ve- do za njegov greh, zato opozarjajo nanj njegovega preganjalca in mu kličejo: »Glej ga, glej ga.«

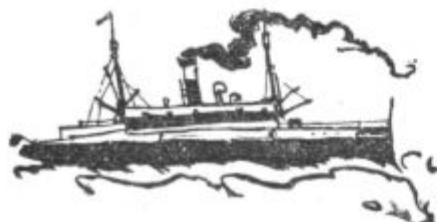
Ves prestrašen je izpustil klobaso iz gobca ter zbežal v šumo.

Da so ga te hentane žabe pripravile ob slastno klobasico, tega kuža ni mogel preboleti in še danes je ves pasji rod jezen na žabe.

Križanka

Navpično: 1 dan po pustnem torku, 2 lep- ljiva snov, 5 število, 6 veznik, 9 otok v Jadranskem morju.

Vodoravno: 2 lepljiva snov, 3 ostanek od kuriva, 4 število, 6 umetniški izdelek, 7 srb- sko moško ime, 8 glavno mesto ČSD

Marica in štruklji

V pekarno je stopila drobna deklica in vprašala peka:

»Prodajate tudi štruklje?«

»To se ve, da jih, dekletce! Kakšne- ga bi rada?«

»Medenega, prosim. Po čem pa je?«

»En dinar velja.«

»Prosim, dajte mi enega.«

»Zal mi je, medenega pa danes ni- mam nobenega več. Imam pa še ore- hove, rozinove, pehtranove.«

»Jaz bi pa rada medenega.«

»Smo že vse medene prodali.«

»Pa moja mama je rekla, da proda- jate tudi medene.«

»Saj jih, ampak danes so medeni že vsi pošli. Nobenega nimam več.«

»Mama mi je rekla, če vam dam en dinar, mi boste dali en meden štrukelj zanj.«

»Prav rad bi ga, če bi ga le imel.«

»Kaj če bi imeli?«

»Medene štruklje, seveda.«

»Jaz bi medenega rada.«

»Saj nimam nobenega več. Imam sar- mo še rozinove, orehove in pehtrano- ve.«

»Koliko pa hočete za medene štru- klje?«

»Če bi jih kaj imel, bi ti jih dal po dinarju, kolikor jih hočeš.«

»Včeraj pa ste mamini prodali enega medenega za en dinar.«

»Seveda sem. Včeraj sem jih imel, ampak danes nimam nobenega več.«

»Saj je tukaj pri peku.«

»Kajpak da je.«

»In prodajate štruco, kifeljce, žemlje in štruklje?«

»Ej, seveda, vse.«

»Potem bi rada en meden štrukelj.«

»Veš kaj, punčka, zdaj pa kar pojdi domov. Nič več jih ne bom prodal, teh medenih štrukljev, nikoli več. Ali slišiš: nikoli več! Nikoli več jih ne bom prodal! Z Bogom!« J. P.

Novodobna posetnica

e n o l

Kako se piše ta gospodična?